

lem steder her i landet. I medfør af EF-traktatens artikel 75, stk. 1, litra b, skal Rådet fastsætte de betingelser, under hvilke transportvirksomheder har adgang til at udføre interne transporter i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende. EF-domstolen har i dom af 22. maj 1985 i sag 13/83 fastslået, at Rådet er forpligtet til inden for en rimelig frist at gennemføre princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med den pågældende form for kørsel, men disse regler er endnu ikke fastsat. Fri udveksling af tjenesteydelser på godstransportområdet betyder, at en transportvirksomhed i en medlemsstat har ret til at udføre transporter i en anden medlemsstat på samme betingelser som denne stats egne transportvirksomheder uden at være etableret i denne medlemsstat.

Bestemmelsen i stk. 2, der omfatter såvel godskørsel for fremmed regning som firmakørsel, indebærer, at cabotagekørsel som udgangspunkt er forbudt uanset motorkøretøjets tilladte totalvægt, men at denne kørsel kan udføres uden tilladelse i henhold til § 1, stk. 1, såfremt dette følger af en international aftale, herunder EF-regler, eller af regler fastsat af trafikministeren.

Bestemmelsen i stk. 3 indeholder en definition af begrebet »godskørsel for fremmed regning« (vognmandskørsel), og afgørende for om denne form for kørsel foreligger er, at der under kørsel mod betaling af enhver art transporteres gods, der ikke er knyttet til køretøjets ejer eller bruger på en sådan måde, at kørslen falder ind under begrebet »firmakørsel«. Definitionen af dette begreb er derfor af afgørende betydning for definitionen af begrebet godskørsel for fremmed regning.

Den i stk. 4 indeholdte definition af »firmakørsel« svarer til definitionen i den nugældende lov. Afgørende for, om der foreligger firmakørsel, er, at det transporterede gods tilhører køretøjets ejer (bruger) eller på anden i stk. 4, nærmere angiven måde er knyttet til denne. De i stk. 4, angivne former for en sådan tilknytning er udtømmende, og selve transporten må – sammenlignet med firmaets samlede aktivitet – repræsentere en underordnet funktion. Det forhold f.eks., at køretøjets ejer (bruger) eller dennes virksomhed sender gods i eget navn, men for andres regning (speditørvirksomhed) bringer således ikke kørslen ind under reglerne om firmakørsel. Ligeledes bringer det ikke kørslen ind under begrebet firmakørsel, at køretøjets ejer har opbevaret godset eller påtaget sig andre opgaver for godsets ejer.

Den virksomhed, der ejer godset – eller til hvem godset på den angivne måde er knyttet – skal være indregistreret som ejer af det køretøj, der benyttes til

transporten, og kørslen skal udføres af en hos virksomheden ansat chauffør. Hvis et firma danner en selvstændig juridisk enhed, der skal udføre transporterne af firmaets gods, falder en sådan kørsel uden for firmakørselsområdet. Den, der er indregistreret som bruger, ligestilles med køretøjets ejer.

Til § 2

Efter bestemmelsen i stk. 1, kan trafikministeren fastsætte regler om, at kravet om tilladelse efter § 1, stk. 1, ikke skal finde anvendelse på bestemte typer af motorkøretøjer eller arter af godskørsel. Afgørelsen vil bero på en konkret vurdering af, hvorvidt der foreligger sådanne omstændigheder, at tilladelseskravet kan fraviges. Bestemmelsen kan finde anvendelse i relation til køretøjer, der ejes af offentlige myndigheder, herunder forsvaret og civilforsvaret samt kommunale myndigheder. Endvidere kan der efter bestemmelsen ske undtagelse fra tilladelseskravet vedrørende køretøjer, der anvendes til specielle formål, ligesom visse former for godskørsel for fremmed regning af særlig karakter vil kunne undtages fra kravet om tilladelse.

Bestemmelsen i stk. 2, indeholder hjemmel for trafikministeren til at fastsætte de fornødne iværksættelsesforanstaltninger med henblik på anvendelse eller gennemførelse af De europæiske Fællesskabers forordninger og direktiver om godskørsel samt af tilsvarende regler med andre lande. I henhold til bestemmelsen vil der således bl.a. kunne fastsættes nærmere regler om udenlandske motorkøretøjers adgang til at udføre godskørsel mellem steder i Danmark (cabotagekørsel), om gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser og om afgivelse af statistiske oplysninger m.v.

Til § 3

Bestemmelsen indeholder en angivelse af de krav, som skal være opfyldt, for at en tilladelse kan gives til en person til den i lovforslagets § 1, stk. 1, angivne kørsel. Det vil sige den kørsel, der er omfattet af den nuværende ordning med »grønne tilladelser«. Bestemmelsen finder ligeledes anvendelse ved ansøgninger om fornyelse af tilladelser.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, hvori er redegjort for den eksisterende ordning med hensyn til vurdering af en ansøgers økonomiske og faglige baggrund, ligesom det er anført, at Danmark i henhold til forpligtelser i medfør af EF-medlemskabet skal fastsætte bestemmelser om adgang til erhvervet med godstransport ad landevej i indenlandsk og